

Nuh Aleyhisselam

İdris aleyhisselamdan sonra gönderilen peygamberlerden. Allah korkusundan dâima ağladığı için adına, çok ağlayan, inleyen mânâsına gelen “Nuh” denilmiştir. İdris aleyhisselam insanlara peygamber olarak gönderilip onlara doğruyu gösterdikten sonra diri olarak göke kaldırıldı. Onun göke kaldırılmasından sonra insanlar doğru yoldan ayrıldılar. Onu çok sevenler ayrılık acısına dayanamadılar. Resmini yapıp seyrettiler. Daha sonra gelenler, bu resimleri tanrı sandılar ve çeşitli heykeller yapıp, tapmaya başladılar. Böylece insanlar arasında putperestlik meydana çıktı. İnsanlar putlara tapmaya başladıktan sonra, gün geçtikçe aralarında, zulüm, zorbalık, fitne, ahlâksızlık gibi kötülükler artıp yayıldı.

Hazret-i Nuh, böyle bir cemiyet içinde çocukluğundan beri doğru yolda bulunan, Allahü teâlâyâ ibâdet eden sâlih bir kul idi. Sulama işleriyle, çiftçilikle, hayvan yetiştirmekle, marangozluk ve ev inşasında çalışıyordu. Doğru yoldan ayrılmış olan insanların kötülüklerinden de tamâmen uzak duruyordu. Elli yaşında iken, Allahü teâlâ, onu insanlara peygamber olarak gönderdi. Kendi zamânında yaşayan bütün insanlara Peygamber olarak gönderilen Nuh aleyhisselam, ömrünün sonuna kadar insanları Allahü teâlâyâ îmân etmeye, O'nun emirlerine uymaya, dâvet edeceğine söz (misak) verdi. Ona yeni bir din ve kitap verilmeyip, kendinden önceki peygamberlerin dinlerindeki hükümleri dokuz yüz elli sene insanlara bildirdi, onları hidâyete çağırdı. Peygamber olarak gönderildiği insanlar Kur'ân-ı kerîmde; puta tapan, günahkar, kötü ve kalpleri kararmış bir millet olarak vafedilmektedir. Kur'ân-ı kerîmde meâlen; **“Muhakkak ki biz, Nuh'u (aleyhisselam) kavmine resûl olarak gönderdik”** (A'râf sûresi: 59) buyrulmaktadır.

Nuh aleyhisselam kavmine kendilerine peygamber olarak gönderildiğini, putlara tapmaktan, haksızlıktan ve zulümden vazgeçip, Allahü teâlâyâ îmân edip, O'nun emirlerine uymalarını bildirdi. Fakat zulüm ve zorbalığa alışmış ve başkalarını tahakküm altına almak isteyen insanlar inanmadılar ve ona düşman oldular. Nuh aleyhisselam onlara nasihat ederek: “Ben size doğru yolu göstermek, zulmü kaldırıp, adâleti yaymak için Allah tarafından gönderildim. Herkesin putlara tapmaktan vaz geçip bir olan Allah'a ibâdet etmesini, kulluk yapmasını bildiriyorum” dedi. Kavmiyse bu davete inanmayarak emirlerine uymamakta ve sapıklıklarında ısrar ediyordu. Çok az kimse îmân etmişti. Fakat Nuh aleyhisselam tebliğ vazifesini yapıp, kavmini yılmadan, yorulmadan devamlı sûrette Allah'a îmân ve kulluk etmeye çağırıp, isyan ederlerse azâba yakalanacaklarını bildiriyordu. Kavmi ise bu dâvete uymadıkları gibi, Nuh aleyhisselamı kendilerine doğruyu, hakkı anlatırken dinlememek için parmakları ile kulaklarını tıkıyorlar, onu görmemek için elbiseleriyle başlarını kapatıyorlardı. Bir taraftan da ona inananlara zulüm ve işkence yapıyorlardı.

Hazret-i Nuh'un dâveti, gündün güne uzaktan yakından duyuluyor, her yerde ondan bahsediliyordu. O'na îmân etmeyenlerse bundan endişe duyuyor ve düşmanlıklarını safha safha artırıyorlardı. Nuh aleyhisselam gittikçe azan kavmine “Ben size zor ve güç bir teklif yapmıyorum. Puta tapmaktan vazgeçip Allahü teâlâyâ ibâdet ediniz. Sizlerin herbir grubu başka bir gruptan korkuyor zulüm görüyorsunuz ve zulmediyorsunuz. Allah'tan korkunuz zulmedenlerden ve mazumlardan olmayınız.” diyordu.

Yıllar sürüp gidiyor, Nuh aleyhisselam ise tebliğ vazifesini devamlı olarak yapıyordu. Çok az kimse îmân etmişti. Diğer insanlarsa iş sâhibi zorbalar, kötü işlerle uğraşan kimseler veya düşkünlük içinde hayat süren zelil, esir ve muhtaç kimselerdi. Her geçen gün daha bedbahtlaşan bu insanlar, bir türlü fitne, fesat ve sapıklıktan el çekmiyorlardı. Nuh aleyhisselam böylesine düşmüş olan insanlara acıyor şefkat ve sabırla onları kurtarmaya çalışıyordu. Onlar ise bunu idrak edemeyip karşı çıkıyorlar, hazret-i Nuh'u taşa tutuyorlar, onu şehirden kovuyorlar, evini harap ediyorlar, sapıklıkla itham ediyorlardı. Bir türlü kötülüklerini anlayıp, azgınlıktan vazgeçmiyorlardı. İsyancıları sebebiyle Allahü teâlâ onlara gadap etti. Senelerce yağmur yağdırmadı. Malları, hayvanları helak oldu. Bağları bahçeleri kuruyup, servetleri kayboldu, nesilleri kesildi. Son derece muhtaç ve fakir hâle düştüler.

Onların bu hâli karşısında Nuh aleyhisselam; “Ey kavmim başınıza gelen bunca belâlar günahlarınız sebebiyledir. Putlara tapıp, Allah’a ibâdet etmekten kaçındığınız için Allahü teâlâ size gadap etti. Bu sebeple yağmurlar kesildi. Büyük sıkıntılara düştünüz. Ama Rabbinizden günahlarınızın bağışlanmasını isteyin, sizi affedip üzerinize rahmet yağmuru göndersin. Size mallar ve evlatlar ihsan ederek imdat etsin. Nihâyet bir gün ölüp kabre gireceksiniz. Rabiniz sizi bir müddet kabirde beklettikten sonra diriltecek ve amellerinizin cezâsını ve mükâfâtını verecek...” diyerek daha birçok husûsu iyice anlatıp onlara ehemmiyetle nasihat etti. İsyandan vaz geçmezlerse daha ağır azaplara düşeceklerini bildirdi.

Nuh aleyhisselam ve bildirdiklerine inanmayıp putlara tapmakta ısrar eden azgın millet “Ey Nuh gerçekten bizimle çok mücâdele ettin, bunda da çok ısrarlı davrandın. Bu işe başladığın gündenberi bizi devamlı olarak azapla korkutup durdun. Artık sözünde doğru isen şu azâbı getir de görelim. Artık ne olacaksa olsun.” diyerek onun nasihatlarını ve dâvetlerini hiç kabul etmedikleri, Kur’ân-ı kerîm’de Hûd sûresinde (ayet 32) bildirilmektedir.

Nûh aleyhisselam kavminin bu tutumu karşısında aslâ yılmadan, tebliğ vazîfesine devâm ettiği hâlde, onların bir türlü îmâna gelmeyeceklerini iyice anladı. Bunun üzerine meâlen şöyle dua ettiği Kur’ân-ı kerîm’de bildirilmektedir:

“Nuh (aleyhisselam) dedi ki: “Ey Rabbim! Yeryüzünde, hareket eden hiçbir kâfiri bırakma! Eğer sen onları bırakırsan, kullarını dalâlete, sapıklığa sürüklerler. Hem bundan sonra onların çoluk çocuğu olmaz. Olsa bile çocukları fâcir ve küfürde pek ileri kimseler olurlar. Ey Rabbim! Beni, anamı, babamı, mümin olarak evime girenleri, erkek, kadın bütün müminleri mağfiret eyle, bağışla, zâlimlerin (kâfirlerin) ise ancak helâk ve hüsrânlarını arttır.” (Nuh sûresi: 26-28) ve

“(Nuh aleyhisselam dua edip) dedi ki: Yâ Rabbi! Gerçekten kavmim beni tekzip etti. Beni yalanladı. Artık benimle onların arasındaki hükmü sen ver. Beni ve berâberimdeki müminleri kurtar.” (Şuara sûresi: 117-118)

Nuh aleyhisselamın bu duası üzerine, Kur’ân-ı kerîmde Allahü teâlânın ona meâlen şöyle vahy ettiği bildirilmektedir:

“Nuh’a vahy olundu ki; kavminden daha önce îmân etmiş olanların dışında hiç kimse îmân etmeyecek. O hâlde sen, kavmin seni

yalanladıkları için ve sana ezâ verdikleri için mahzûn olma, kederlenme ki; onlardan intikam alma vakti gelmiştir. Nezâretimiz altında ve vahy ettiğimiz, bildirdiğimiz şekilde bir gemi yap! Zâlimler (kafirler) hakkında bana dua etme. Zirâ onlar (suda) boğulacaklardır.” (Hûd sûresi: 36-37)

Nuh aleyhisselam kendisine gönderilen vahiy üzerine hemen bir gemi yapmaya başladı. Geminin yapılmasında Cebrâil aleyhisselam, Allahü telânın emri üzerine yardımcı oluyor ve nasıl yapılacağını târif ediyordu. Nuh aleyhisselam ve îmân eden müminler de geminin yapılmasında çalıştılar. Geminin inşâsını gören putperestler; “Şimdi de marangozluğa mı başladın?” diyerek alay ediyorlardı. Hazret-i Nuh ise; “Benimle alay ediyorsunuz ama, rezil edici azâbın kime geleceğini ve kime sürekli azâbın ineceğini göreceksiniz.” diyordu.

Nuh aleyhisselam, yüzyıllar boyu insanları Allahü teâlâyâ îmân etmeye çağırdığı hâlde insanların îmân etmemeleri sebebiyle helak olmalarının yaklaştığı sırada son olarak şöyle dedi. “Ey insanlar! Ben size doğru yolu göstermek için Allah tarafından görevlendirildim. Bir ömür boyu size nasihat ettim. Dinlemediniz, benimle alay ettiniz, sabır ve tahammül gösterdim. Bana, inananlara eziyet edip, incittiniz Allahü teâlâ yer yüzünü zulüm ve küfürden temizleyecek. Geliniz, dâvetimi kabul ediniz. Câhillik etmeyiniz. Allahü teâlâyâ itâat ediniz. Ben sizin hayır ve iyiliğinizi istiyorum. Siz bilmiyorsunuz ama, Allah’ın azâbı en kısa zamanda büyük bir tufan şeklinde gelecek. Bildirdiklerime inanmayan herkes helâk olacaktır. Şu yaptığım gemi, îmân edenlerin binip kurtuluşa ereceği gemidir. Allah’a îmân etmeyen âsiler suda boğulacaktır. Kurtulmayı isteyen îmân etsin ve benimle yolcu olsun. Bu benim, herkesin duyması gereken son sözümdür.”

Nuh aleyhisselamın son olarak söylediği bu sözlerine de uymayan insanlar; “Ey Nuh, uzun yıllardan beri bu sözleri söylüyorsun. Şimdi de kuru bir çöl ortasında büyük bir gemi yaptın. Bizi tufanla korkutuyorsun biz sana da söylediklerine de inanmıyoruz.” dediler.

Nihâyet bir müddet sonra geminin yapımı tamamlandı. Hazret-i Nuh’un yaptığı ve üç katlı olduğu rivâyet edilen bu geminin ateş yanarak kazanı kaynayıp hareket ettiği (Buharlı bir gemi olduğu) Kur’ân-ı kerîm’de açıkça bildirilmektedir. Hûd sûresi, 40. âyet-i kerîmesinde meâlen buyruldu ki: **“Nihâyet helak etme emrimizin azâbımızın vakti geldiği, tennûrun (fırının) taşıp fışkırdığı (yâhut gemi kazanının kaynadığı) zaman biz Nuh’a şöyle emreyledik ki, kendisinden faydalanılan hayvanların her cinsinden erkek ve dişi birer çift hayvanı gemiye koy. Üzerlerine boğulma emri takdir edilenler hâriç âile halkınla bir de îmân edenleri gemiye yükle. Zâten Nuh’a îmân edenler pek az idi.”**

Gemiye binecekler hazır olunca hazret-i Nuh onlara, Allahü teâlânın ismiyle gemiye binmelerini söyledi. Bütün müminler, o azgın kâfirlerin gözleri önünde Hazret-i Nuh ile gemiye bindiler. Nitekim Kur’ân-ı kerîm’de meâlen buyruldu ki:

“Nuh (aleyhisselam) gemiye binecekler; “Allahü teâlânın ismiyle girin ki, geminin yürümesi ve durması Allahü teâlânın irâdesiyledir. Benim Rabbim, müminleri mağfiret edici ve merhametiyle tufân belâsından

kurtarıcıdır.” dedi.” (Hûd sûresi: 41) Yine Kur’ân-ı kerîm’de meâlen buyruldu ki:

“Ey Nuh sen ve berâberindekiler gemiye yerleşince; “Bizi zâlim (kâfir) milletten kurtaran Allah’a hamd olsun. Rabbim, beni hareketli bir yere indir sen, indirenlerin en hayırlısıdır.” de.” (Mü’minûn sûresi: 28, 29)

Nuh aleyhisselam her hayvandan birer çift alıp, îmân edenlerle birlikte gemiye yerleştikten sonra, gökten çok şiddetli bir yağmur yağmaya ve yerden de sular fıskırmaya başladı ve her şey suya gark oldu. Sular dağları aştı. Gemi, dağlar gibi dalgalar arasında kaldı. Nuh aleyhisselama inanmayan putperest kavim boğularak helak olup gitti. Bu tûfan hâdisesi Kur’ân-ı kerîm’de Kamer sûresi 11 ve 12. âyette bildirilmektedir.

Tûfan başladığı sırada Nuh aleyhisselam îmân etmeyen oğlu Yâm’a (Kenan), îmân edip gemiye binmesini söyledi ise de oğlu; “Dağa çıkar sudan kurtulurum.” deyip binmedi. Bir dalga gelip onu da boğdu. Boğulanlar arasında hazret-i Nûh’un hanımı da vardı. O da îmân etmemişti. Tûfan altı ay devam etti. Altı ay sonra Allahü teâlânın meâlen; **“Ey arz! Suyunu yut ve ey gök suyunu tut...”** (Hûd sûresi 44) emriyle yağmur kesilip sular çekildi.

Nuh aleyhisselamın gemisi Muharrem ayının onunda aşure günürak’ta Cûdi Dağı üzerine oturdu. Bundan sonra insanlar Nuh aleyhisselamın üç oğlundan türedi. Bu bakımdan Nuh aleyhisselama ikinci Âdem denildi. Nuh aleyhisselam bin yaşında vefat etti. Nuh aleyhisselamın Sâm adlı oğlundan Arap, Fars ve Rum kavmi, Hâm adlı oğlundan ise Hindistan, Habeş ve Afrika halkı, diğer oğlu Yâfes’ten de Asyalılar ve Türkler meydana geldi. Nihâyet insanlar zamanla çoğalıp, Asya’ya, Avrupa’ya, Okyanusya’ya ve Berring (Behreng) Boğazından Amerika’ya geçerek bütün yeryüzüne yayıldılar.

Nuh aleyhisselam Kur’ân-ı kerîm’de şekür (çok şükreden kul) sıfatıyla anılmış olup, birçok âyet-i kerîmede ondan bahsedilmektedir. Ayrıca Kur’ân-ı kerîm’deki sûrelerden biri de Nuh sûresi olup, bu sûrede Nuh aleyhisselamdan bahsedilmektedir. Ülü’lâzım peygamberler arasında Neciyullah (Allahü teâlâyâ karşı devamlı olarak teveccühte ve münâcaatta bulunup, ilâhî feyzleri alan) denilen Nuh aleyhisselam hakkında Peygamber efendimiz hadis-i şeriflerde buyurdu ki:

“Melek-ül mevt (Azrail aleyhisselam) Nuh’a (aleyhisselam) geldiğinde dedi ki: “Ey Nuh ey peygamberlerin en büyüğü (en yaşlısı) ey uzun ömürlü ve ey duası kabul olunan! Dünyâyı nasıl gördün?” Nuh (aleyhisselam) dedi ki: “Şöyle bir kimse gibi ki, kendisine iki kapısı olan bir ev yapılmış da birinden girmiş diğerinden çıkmıştır.”

Mucizeleri:

1. Nuh aleyhisselamın kavminden bir fırka gelip, oturdukları beldedeki büyük taşları toprak yapmasını istemişlerdi. Allahü teâlâ Cebrâil aleyhisselamı gönderip, “Resûlüme söyle, o taşlara eliyle işâret etsin.” buyurdu. Nuh aleyhisselam da buyrulduğu gibi yapıp eliyle işâret edince, o beldede bulunan bütün taşlar birden toprak oldular. Bunun üzerine on iki kişi îmân etti.

2. Uzakta bulunan ve gözle görülemeyecek şeyleri görüp haber verirdi.

3. Susuz yerlerden su çıkarırdı.
4. İşâretiyle ağaçlar kökünden sökülüp başka yere geçerdi.
5. Duâsıyla kuru ağaçlar hemen meyve verirdi.
6. Duâsıyla bulutsuz olarak yağmur yağardı.
7. Kum, toprak, kil gibi şeyler, onun duasıyla yiyecek maddeleri hâline gelirdi. Gemisi Cudi Dağının üzerine oturunca, insanlar açlıktan kurtulmak için yiyecek istediklerinde dua edince, bir miktar toprak ve kum yiyecek hâline geldi ve bunu yediler.
8. İmân ederek, gemisine girip tufandan kurtulan insanlar çok az olmasına rağmen, onun duasıyla çok kısa zamanda çoğalarak arttılar.
9. Eliyle yere diktiği bir ağaç fidanı o anda çeşitli renklerde meyve verdi.